

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: D. S. D., nar. X,
st. příslušnost X,
v ČR bytem X,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,
proti
žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 - Žižkov,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2024, č. j. CPR-50571-3/ČJ-2024-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2024, č. j. CPR-50571-3/ČJ-2024-930310-V223 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“). Jím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 23. 8. 2024, č. j. KRPK-2327-96/ČJ-2022-190022, kterým bylo zastaveno řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v pořadí již třetí žalobcově žádosti o stanovení nové doby k vycestování. Žalobci totiž byla již rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 11. 1. 2023, č. j. KRPK-2327-52/ČJ-2022-190022, uložena povinnost opustit území států EU, přičemž toto rozhodnutí bylo následně většinově potvrzeno za současného zamítnutí žalobcovy odvolání proti němu rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25. 7. 2023, č. j. CPR-10749-2/ČJ-2023-930310-V223 (změna spočívala jen ve stanovení jiné doby vycestování). Toto rozhodnutí následně obstálo i v soudním přezkumu u Krajského soudu v Plzni (rozsudek ze dne 24. 11. 2023, č. j. 17 A 27/2023-63). Kasační stížnost brojící proti citovanému rozsudku pak odmítl pro její nepřijatelnost Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 4. 2024, č. j. 10 Azs 37/2024-61.

2. Na žalobcovy žádosti o stanovení nové doby vycestování ze dne 14. 8. 2023 a 1. 2. 2024 byla nová doba vycestování stanovena mj. s tím, že dosud neskončil soudní přezkum rozhodnutí o povinnosti opustit území. Řízení o posledně podané žádosti ze dne 23. 8. 2024 však již správní orgán I. stupně zastavil proto, že důvody uváděné v žádosti již nelze považovat za vážné důvody ke stanovení nové doby k vycestování.
3. V podané žalobě namítá žalobce, že správní orgány nesprávně posoudily, zda je ve věci dán důvod pro stanovení nové doby vycestování, čímž narušily i žalobcovo legitimní očekávání. Kromě toho se nedostatečně vypořádaly s proporcionalitou dopadů zastavení řízení do žalobcových soukromých a rodinných poměrů.

Obsah žaloby

4. Žalobce je přesvědčen, že v rámci správního řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí nebyly správními orgány oproti skutkovému stavu zjištěnému v době rozhodování o předchozích dvou žádostech žalobce, jimž bylo vyhověno, zjištěny žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly odchýlení se od předchozího postupu správních orgánů. Závěr, že žalobcem nebyly naplněny podmínky pro opakované stanovení nové doby k vycestování z území vymezené v § 50a odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též jen: „ZPC“) a čl. 7 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (dále též jen: „návrátová směrnice“), nemá oporu ve správním spisu a je nesprávný a nedostatečně odůvodněný.
5. V rozsudku ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-39, NSS výslovně dovodil, že novou dobu k vycestování z území mohou správní orgány stanovit cizinci opakovaně v případě, kdy trvají důvody podle § 174a odst. 2 ZPC, pro které byla nová doba k vycestování z území cizinci v minulosti stanovena. Jedinými podmínkami přípustnosti takové žádosti jsou její podání v průběhu naposledy stanovené doby k vycestování z území a uvedení důvodů podle § 174a odst. 2 ZPC. Právě taková situace nastala. Žalobce totiž opakovaně požádal o stanovení nové doby k vycestování z území z týchž důvodů, každou žádost podal v průběhu naposledy stanovené doby k vycestování z území a ke dni podání žádosti byly naplněny všechny důvody uvedené v § 174a odst. 2 ZPC a čl. 7 odst. 2 návratové směrnice.
6. Žalobce zároveň uváděl, že soustavně usiluje o vyřízení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, aniž by musel vycestovat z území ČR. Právní otázka, zda žalobce lze nutit k vycestování do země původu za účelem osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je dosud

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předmětem správního řízení vedeného před Ministerstvem zahraničních věcí. Ačkoliv žalobce není po dobu tohoto správního řízení oprávněn k pobytu na území, nejedná se pro dané řízení o irelevantní skutečnost, jak tvrdí žalovaná. Není-li totiž žalobci, jemuž již byla pravomocně uložena povinnost opustit území, stanovena ani nová doba k vycestování z území, žalobce je konsekventně před projednáním, posouzením důvodnosti a rozhodnutím o jeho žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, nucen k vycestování z území.

7. Správní orgány vycházely z výsledků a důkazů provedených v předchozím řízení o povinnosti opustit území, v jehož rámci bylo zjištěno a prokázáno pouze to, že rodina žalobce sdílí společnou domácnost, že žalobce zajišťuje chod domácnosti, pečuje o nezletilého syna a že jsou mezi ním a jeho synem velice blízké osobní vazby a citové pouto. Součástí spisu v řízení o povinnosti opustit území tak nebyly žádné důkazy prokazující tvrzení správních orgánů, že nezletilý syn není závislý na svém otci a že se rodina bez přítomnosti žalobce může obejít. Pokud měla žalovaná za to, že se situace změnila, nic jí nebránilo v opatření si podkladů pro vydání rozhodnutí, jimiž by byly jeho pochybnosti o změně skutkového stavu vyvráceny či potvrzeny. K tomu žalobce citoval rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-39, v němž NSS dovodil, že správní orgán musí v novém řízení shromáždit podklady nezbytné k řádnému posouzení vážnosti tvrzeného důvodu a zabývat se navrženými důkazy.
8. Z příslušných ustanovení ZPC nevyplývá, že by správní orgány při projednání žádosti o stanovení nové doby k vycestování z území měly nezbytně zvlášť posuzovat přítomnost rodiče nezletilého dítěte, které plní školní docházku. Vyplývá z nich pouze to, že by správní orgán měl přezkoumávat, zda důvody vymezené v § 174a odst. 2 ZPC jsou na straně cizince dány, případně zda trvají. To lze dovodit i z formulace § 50a odst. 3 ZPC, který správnímu orgánu nedává prostor pro uvážení, zda nové rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování z území v případě existence důvodů podle § 174a odst. 2 ZPC vydá, či nikoliv.
9. Samotná doba, která již byla žalobci k vycestování z území poskytnuta, či skutečnost, že žalobce nečinil dosud aktivní kroky směřující k vycestování z území, jsou skutečnostmi irelevantními pro dané řízení, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-39.
10. Správní orgány se nedostatečně vypořádaly s posouzením přiměřenosti dopadu jejich rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 písm. b) návratové směrnice, když zejména nepřiléhavě odkázaly na její posouzení provedené v rámci rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území. Takový postup je nesprávný s ohledem na specifickou povahu a smysl řízení podle § 50a odst. 3 ZPC, jímž je odstranění tvrdosti uložené povinnosti opustit území.
11. Žalobce nepřiměřenost vyvozoval mj. ze skutečnosti, že je nucen nejen ke krátkodobému vycestování z území za účelem vyřízení pobytového oprávnění na území ČR, ale že v jeho případě nelze předvídat, po jak dlouhou dobu se nebude moci za svou trvale usídlenou manželkou a nezletilým synem vrátit. Nelze totiž vyloučit, že řízení o žalobcově žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny bude v důsledku nesplnění podmínky trestní zachovalosti trvat nepřiměřeně dlouhou dobu. V průběhu této doby by byl žalobce nucen setrvat v zemi původu odloučen od svých

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rodinných příslušníků. Dvanáctiletý syn žalobce není schopen fungovat v každodenním životě samostatně a vyžaduje péči, pomoc a přítomnost obou rodičů, obzvláště je-li manželka žalobce soustavně zaneprázdněna výdělečnou činností. Žalobce v zemi původu nemá srovnatelné sociální, rodinné a ekonomické zázemí, nemá se kam vrátit, nemá zajištěnou práci, ubytování, nelze tak vyloučit, že by žalobcova cesta do země původu uvedla celou rodinu do hmotné nouze.

12. Žalobce se neztotožňuje s tvrzením žalované, že by i v případě nestanovení nové doby k vycestování z území mohl požádat a dosáhnout kladného vyřízení žádosti o udělení krátkodobého turistického víza. Taková možnost je v případě žalobce čistě hypotetická a spíše zdánlivá, neboť žalobce má záznam v evidenci rejstříku trestů fyzických osob.
13. Žalobce připouští, že byl v minulosti odloučen od své rodiny v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody, samotná skutečnost, že byla jeho manželka schopna péči a výživu nezletilého syna v minulosti zvládnout sama, nevypovídá bez dalšího o přiměřenosti důsledků opětovného odloučení rodiny, obzvláště za situace, kdy rodina obnovila společné soužití bezprostředně po žalobcově propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v listopadu 2021.
14. Popsané individuální okolnosti soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny byly žalobcem výslovně tvrzeny a současně měly oporu ve správním spisu, přesto jim správními orgány byla věnována minimální pozornost, a to s odkazem na provedené posouzení přiměřenosti zásahu do téhož práva v rozhodnutí o povinnosti opustit území. Takový postup správních orgánů považuje žalobce vzhledem ke specifické povaze, smyslu tohoto typu řízení a faktickým a právním důsledkům napadeného rozhodnutí za nesprávný a napadené rozhodnutí konsekventně v tomto směru za nedostatečně odůvodněné.
15. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelný a judikatura NSS setrvává na názoru, že přiměřenost zásahu do něj je potřeba posuzovat vždy, a to i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců tuto povinnost správnímu orgánu výslovně ukládá. V této souvislosti žalobce citoval rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 Azs 366/2021-35, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2022, č. j. 18 A 2/2022-31.
16. Žalovaná nijak nereagovala na námitku týkající se nedostatečného zohlednění nejlepšího zájmu nezletilého syna žalobce chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 písm. a) návratové směrnice. Nejvyšší správní soud přitom ve své ustálené judikatuře dlouhodobě zdůrazňuje význam nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, a to ve všech řízeních dotýkajících pobytu, případně navrácení jejich rodičů. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 Azs 311/2023-44, v němž NSS uvedl, že správní orgány musejí věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem a tuto úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřit.
17. Podle žalobce se povinnost náležitého zohlednění a posouzení proporcionality zásahu do nejlepšího zájmu nezletilého dítěte dotýká nejen řízení o povinnosti opustit území vedeného s rodičem nezletilého dítěte, ale taktéž řízení o jeho žádosti o stanovení nové doby k vycestování z území, jelikož se jedná o nové řízení odlišující se svou povahou, smyslem i důsledky od řízení o povinnosti opustit území. Bezpochyby se jedná o řízení, jež má svou povahou dopad na vývoj, výchovu a výživu nezletilého dítěte, jelikož od jeho výsledku se odvíjí skutečnost, zda bude rodiči nezletilého dítěte umožněno setrvat na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

území ČR o doby, kdy bude jeho nezletilé dítě plnit v ČR povinnou školní docházku, či nikoliv. Bylo povinností správního orgánu se nejlepším zájmem nezletilého syna v jejich rozhodnutích blíže zabývat, vymezit jej a následně poměřovat s protichůdným veřejným zájmem na neprodleném vycestování žalobce z území. Tyto úvahy přitom v napadeném rozhodnutí zjevně zcela absentují, v důsledku čehož jej žalobce považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalované

18. Žalovaná plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně k celé věci vyjádřila a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo řízení ve věci žádosti žalobce o stanovení nové lhůty k vycestování zastaveno. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala s argumenty žalobce a je přesvědčena, že napadené rozhodnutí nepodléhá povinnosti posuzovat dopad do soukromého a rodinného života, neboť se jedná pouze o změnu lhůty ke splnění povinnosti uložené pravomocným rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU.
19. Žalovaná s odkazem na judikaturu NSS uvedla, že správní orgán musí v novém řízení shromáždit podklady nezbytné k řádnému posouzení vážnosti tvrzeného důvodu a zabývat se i navrženými důkazy. Z toho vyplývá, že řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování je v rámci obecných zásad správního řízení klasické správní řízení, které může být ukončeno po shromáždění podkladů a řádném posouzení věci jak kladným, tak záporným rozhodnutím. V případě, kdy by existovala možnost pouze vyhovět žádosti, by žádné nové řízení nemuselo být vedeno a nová lhůta ke stanovení povinnosti vycestování by byla automaticky prodlužována po celou dobu existence důvodů uvedených v § 174 odst. 2 ZPC. Docházelo by tak vlastně k nahrazení pobytového oprávnění s tím, že oproti žádosti o pobytové oprávnění nemusí cizinec předkládat žádné náležitosti prokazující jeho oprávněnost k pobytu a správnímu orgánu by byla znemožněna možnost tyto skutečnosti prověřovat.
20. Navíc v případě provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí musí posuzovaná kritéria splnit podmínku vážného důvodu, pro které nové rozhodnutí dodatečně změnilo lhůtu ke splnění povinnosti. Pouhý odkaz žadatele na stále trvající důvody podle § 174a odst. 2 ZPC bez uvedení v čem oproti předchozímu řízení spočívá vážný důvod, který odůvodňuje vydání nového rozhodnutí, nesplňuje důvod pro dodatečnou změnu a vydání nového rozhodnutí. Jelikož tato skutečnost nebyla správním orgánem I. stupně zjištěna a ani žalovaná v odvolacím řízení nezjistila vážný důvod pro vydání nového rozhodnutí, žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Posouzení věci

21. Ve věci soud na den 5. 2. 2025 nařídil jednání. Zúčastnila se ho toliko zástupkyně žalobce Mgr. Věra Hujerová, advokátní koncipientka, zastupující Mgr. Petra Václavka, advokáta. Žalovaná se z jednání omluvila. Zástupkyně žalobce zrekapitulovala obsah žaloby. Soud ve věci neprováděl dokazování, neboť strany žádné důkazy k provedení nenavrhovaly a sám soud nepovažoval za nutné dokazování provádět.
22. Ze správního spisu zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

23. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 11. 1. 2023, č. j. KRPK-2327-52/ČJ-2022-190022, byla žalobci podle § 50a odst. 2 ZPC uložena povinnost opustit území členských států EU a současně byla stanovena doba k vycestování podle § 50a odst. 3 ZPC v délce 60 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce v ČR disponoval povolením k dlouhodobému pobytu od 3. 11. 2015 do 2. 11. 2017. Doba jeho platnosti mu však uplynula, neboť od 18. 1. 2017 do 9. 11. 2021 vykonával trest odnětí svobody, který mu byl uložen za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákoníku v délce 96 měsíců. Z jeho výkonu byl však podmíněně propuštěn právě dne 9. 11. 2021 na základě usnesení Okresního soudu v Sokolově při stanovení zkušební doby do 9. 11. 2027. Žalobce následně nerespektoval uložený výjezdní příkaz a podal žádost o vízum strpění, která však byla zamítnuta. Na území ČR pobýval nadále bez pobytového oprávnění. Správní orgán posoudil i přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce, přičemž shledal, že nejde o zásah nepřiměřený. Toto rozhodnutí bylo následně většinově potvrzeno rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25. 7. 2023, č. j. CPR-10749-2/ČJ-2023-930310-V223, přičemž byla pouze změněna stanovená doba k vycestování na 30 dní od právní moci rozhodnutí. Žalobu, kterou proti poslední jmenovanému rozhodnutí žalobce brojil, zamítl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 24. 11. 2023, č. j. 17 A 27/2023-63. Kasační stížnost, jíž žalobce napadl tento rozsudek, odmítl NSS pro její nepřijatelnost usnesením ze dne 23. 4. 2024, č. j. 10 Azs 37/2024-61.
24. Dne 14. 8. 2023 podal žalobce v pořadí první žádost o stanovení nové doby k vycestování. Odůvodnil ji především ohledy na své rodinné poměry, z nichž akcentoval soužití s manželkou a plnění povinné školní docházky synem. Rodina je na žalobce vysoce orientovaná a jeho přítomnost na území je pro ni nezbytná a nepostradatelná. Nelze přitom požadovat, aby rodina spolu se žalobcem přesídlila do Vietnamu. Kromě toho poukázal na to, že se snaží získat pobytové oprávnění přímo z ČR (podal žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve Vietnamu) a vycestování by tuto jeho snahu zmařilo.
25. Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2023, č. j. KRPK-2327-70/ČJ-2022-190022, stanovil správní orgán I. stupně žalobci novou dobu k vycestování z území členských států EU a dalších smluvních států v délce 180 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.
26. Dne 1. 2. 2024 podal žalobce druhou žádost o stanovení nové doby k vycestování. Odůvodnil ji obdobně jako žádost předchozí. Rozhodnutím ze dne 29. 2. 2024, č. j. KRPK-2327-79/ČJ-2022-190022, i této žádosti správní orgán I. stupně i tentokrát vyhověl a stanovil žalobci novou dobu k vycestování v délce 180 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.
27. Třetí žádost o stanovení nové doby vycestování, která nakonec vedla k vydání nynější žalobou napadeného rozhodnutí, podal žalobce dne 25. 7. 2024. I ona je odůvodněna ve stejném duchu jako obě žádosti předchozí. Žalobce zdůrazňuje délku svého pobytu na území, zájem svého nezletilého syna a své manželky. Současně poukázal na to, že Krajský soud v Plzni v mezidobí rozsudkem ze dne 17. 4. 2024, č. j. 63 A 4/2023-75, zrušil rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ve věci upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění.
28. Usnesením ze dne 23. 8. 2024, č. j. KRPK-2327-96/ČJ-2022-190022, správní orgán I. stupně zastavil řízení o podané žádosti podle § 102 odst. 4 správního řádu. V odůvodnění svého rozhodnutí přitom vyložil, že celková lhůta k vycestování, která byla žalobci opakovaně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nově stanovena, činila 365 dnů a končí k 30. 8. 2024. Předchozí vyhovění žalobcovým žádostem se opíralo mj. o to, že dosud probíhal soudní přezkum rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států EU a dalších smluvních států. Tento důvod však již odpadl, neboť odmítnuta pro nepřijatelnost byla i žalobcem podaná kasační stížnost a soudní přezkum daného rozhodnutí již byl ukončen. Správní orgán I. stupně se zabýval i soukromými a rodinnými vazbami žalobce. Přitom sice konstatoval, že žalobce na území ČR žije se svou manželkou a nezletilým dvanáctiletým synem, ve své žádosti však nesdělil nic, z čeho by vyplývala nutná potřeba jeho setrvání na území ČR. Žalobce měl již dostatek času, aby si zařídil potřebné záležitosti před svým vycestováním. Potřeby dvanáctiletého syna žalobce přitom nejsou takové, že by vyžadovaly neustálou péči obou rodičů. Kromě toho se již žalobcův syn v ještě nižším věku a manželka museli bez žalobcovy péče a přítomnosti obejít, když vykonával trest odnětí svobody. Sám žalobce je zdravý, v ekonomicky produktivním věku, nemá žádné zvláštní potřeby, které by jeho setrvání na území mohly vyžadovat. Vzhledem k tomu, že žalobce není oprávněn na území ČR pracovat, nepostihne jeho vycestování jeho rodinu ani ekonomicky. Nic nesvědčí o tom, že by si žalobce na území ČR vypěstoval za celou dobu svého pobytu jiné vazby než na svou rodinu. Správní orgán I. stupně shrnul, že obsah žádosti neodůvodňuje zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ve věci.

29. Odvolání, které žalobce proti citovanému usnesení podal, zamítl a napadené usnesení potvrdila žalovaná svým rozhodnutím ze dne 18. 10. 2024, č. j. CPR-50571-3/ČJ-2024-930310-V223 (jde o nynější žalobou napadené rozhodnutí). Žalovaná nejprve shrnula procesní průběh věci a relevantní právní úpravu. Dále konstatovala, že tvrzení týkající se zrušeného rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ve věci žalobcovy žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění v zemi žalobcova původu jsou v nynější věci irelevantní, protože nijak nemění žalobcovu pobytovou situaci ani pravomocné uložení povinnosti opustit území. Žalobce se nadále na území ČR zdržuje bez pobytového oprávnění. Jako relevantní proto označila jen pobyt žalobce na území, plnění povinné školní docházky syna a existenci jiných rodinných vazeb.
30. K pobytu žalobce na území připomněla žalovaná, že již od 2. 11. 2017 pobývá žalobce na území ČR neoprávněně. Tehdy mu uplynula doba povolení k dlouhodobému pobytu. Jiné pobytové oprávnění na území žalobce nezískal. Zbýlé dva důvody je třeba podle žalované aktuálně hodnotit v tom směru, zda stále představují závažný důvod odpovídající § 174a odst. 2 ZPC. K tomu dodal, že v předchozích případech bylo žalobcovým žádostem o stanovení nové doby vycestování vyhověno primárně z jiných než těchto důvodů (a sice z procesní opatrnosti s ohledem na soudní přezkum rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území). Podle názoru žalované s ohledem na plynutí času poklesla relevance důvodů pro nové stanovení doby vycestování v podobě školní docházky syna i dalších rodinných vazeb. Synovi žalobce je již 12 let a není na péči otce odkázán. Na území ČR může nadále setrvat v péči své matky. Žalobce netvrdil nic, z čeho by plynula jeho nezastupitelná role v životě rodiny. Žalovaná tedy souhlasila, že podaná žádost neobsahovala skutečnosti, které by odůvodňovaly vydání nového rozhodnutí.
31. Pokud jde o zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce, uvedla žalovaná, že žádost o nové stanovení doby k vycestování směřuje pouze do výroku týkajícího se doby ke splnění povinnosti ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti se však týká samotné povinnosti opustit území členských států EU a dalších smluvních států. Proto nejsou správní orgány povinny přiměřenost dopadů svého rozhodnutí týkající se jen stanovení doby k vycestování znovu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zkoumat. Navíc byla tato přiměřenost zkoumána již v rámci rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území a toto rozhodnutí prošlo i soudním přezkumem, v němž byly tyto otázky rovněž zkoumány. Konečně konstatovala žalovaná, že žalobce je v důsledku svého trestního odsouzení omezen v možnostech získání různých druhů pobytových oprávnění, ale přesto je oprávněn žádat o vízum opravňující jej k pobytu na území ČR v délce 90 dní. Jeho vyřízení ve Vietnamu není problematické, a proto představuje pro žalobce možnost udržovat i přímý kontakt se svou rodinou přímo v ČR.

32. Takto zjištěný skutkový stav věci soud posoudil podle následující právní úpravy.
33. Podle čl. 7 odst. 2 návratové směrnice: *„Je-li to nutné, prodlouží členské státy lhůtu k dobrovolnému opuštění území o přiměřenou dobu s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivých případů, jako jsou délka pobytu, přítomnost školou povinných dětí a existence jiných rodinných a společenských vazeb.“*
34. Dle § 50a odst. 3 věta třetí ZPC: *„Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování zejména z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie, pokud shledá důvody pro stanovení nové doby k vycestování, vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů; odvolání nemá odkladný účinek. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“*
35. Podle § 174a odst. 2 ZPC: *„Policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace vedeného na žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnicích povinnou školní docházku na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území; to neplatí, pokud je cizinec zajištěn.“*
36. Dle § 102 odst. 4 věta první správního řádu: *„Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví.“*
37. Nejprve se soud zabýval prvním žalobním bodem. V něm žalobce namítá, že správní orgány nezjistily žádné nové skutečnosti, které by vyvracely žalobcem tvrzenou existenci závažných důvodů ve smyslu § 50a odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 2 ZPC a čl. 7 odst. 2 návratové směrnice. Proto jejich právní závěr o tom, že v žalobcově případě absentují závažné důvody pro stanovení nové doby k vycestování z území nemá oporu ve spise. S ohledem na předchozí dvě kladná rozhodnutí o totožných žádostech pak navíc správní orgány nyní porušily žalobcovo legitimní očekávání, že mu vyhoví i tentokrát.
38. Především je nutno konstatovat, že žalobce plně nereflektuje odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud uvádí, že je přesvědčen, že oproti skutkovému stavu zjištěnému v době rozhodování o jeho předchozích dvou žádostech, jimž bylo vyhověno, nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly odchýlení se od kladného rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů totiž jednoznačně vysvětlily, proč se od předchozího dvojnásobného vyhovění žalobcovým žádostem naposledy odchýlily. Tento důvod spočívá jednak v tom, že důvodem pro vyhovění předchozím žádostem byl primárně zájem či ochota správních orgánů vyčkat na výsledek soudního přezkumu samotného rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území EU a dalších smluvních států, jednak v tom, že přirozeným plynutím času se naléhavost ostatních žalobcem tvrzených důvodů pro stanovení nové lhůty k vycestování oslabovala. Tyto důvody jsou v rozhodnutích správních orgánů jasně uvedeny a poskytují podporu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k vydaným rozhodnutím. Žalobci nelze přisvědčit, že by závěry správních orgánů tedy nebyly dostatečně odůvodněny.

39. Správní orgány přitom svým postupem nijak nezpochybnily ani obsah relevantní právní úpravy, ani rozsudku NSS ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-35, ale koneckonců ani samotnou existenci žalobcem tvrzených důvodů pro nové stanovení doby k vycestování. Na podkladě odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nemůže být žádných pochyb, že správní orgány uznávají, že tyto důvody mohou spočívat jak v délce pobytu žalobce na území ČR, tak ve skutečnosti školní docházky jeho nezletilého syna. Ostatně, oběma těmito důvody se správní orgány ve svých rozhodnutích věnovaly. Stejně tak se správní orgány vypořádaly s tvrzením žalobce o tom, že se mu podařilo rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2024, č. j. 63 A 4/2023-75, dosáhnout zrušení rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ve věci jeho žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění ve Vietnamu. Přitom ovšem konstatovaly, že se jedná o skutečnost z pohledu posouzení žádosti o nové stanovení doby k vycestování z území irelevantní, neboť tento fakt nic nemění na pobytové situaci žalobce, který se v ČR již více než 7 let zdržuje bez pobytového oprávnění.
40. Pokud se žalobce dovolává toho, že správní orgány neprovedly ve správním řízení žádné důkazy, které by vyvrátily jím tvrzené závažné důvody jeho setrvání na území ČR, zejména přehlíží, že v řízení o žádosti je především na samotném žadateli (tedy žalobci), aby důkazními návrhy podpořil svá tvrzení (§ 52 správního řádu). Sám žalobce však žádné důkazy ke svým tvrzením nenabídl. Opakovaně sice použil poměrně silné výroky (*závažný zásah, významné narušení, ohrožení nejlepšího zájmu*), ale ani z obsahu žádostí fakticky není patrné, o č se tato tvrzení žalobce opírají, a nejde-li tak spíše jen o účelové či zcela nepodložené nadsazování. Ještě podstatnější však je, že správní orgány nijak žalobcem tvrzené důvody nespороvaly a jen jejich závažnost posoudily s ohledem na plynoucí čas, neboť všechny podstatné skutečnosti týkající se žalobcova soukromého a rodinného života již byly posouzeny v samotném řízení o uložení povinnosti opustit území, a to pro žalobce s negativním výsledkem, přičemž příslušné rozhodnutí obstálo i v soudním přezkumu Krajským soudem v Plzni i NSS. Žalobce přitom ani v jedné ze svých žádostí o nové stanovení doby vycestování a koneckonců ani v žalobě netvrdí žádnou změnu ve svých poměrech, když v nich neustále opakuje ty stejné důvody. Správní orgány tak postupovaly procesně efektivně a logicky, když závažnost zjištěných skutečností posoudily s ohledem na faktor běhu času, tedy aktualizovaně k době svého rozhodování. Nelze totiž odestát, že i závažnost a význam skutečností tvořících soukromé a rodinné poměry se v čase mění (např. právě potřeba nezletilých dětí být v každodenní péči obou rodičů zpravidla v čase klesá), pročez se může měnit i jejich závažnost při posuzování důvodů pro nové stanovení doby k vycestování.
41. Naproti tomu ne příliš logicky v této souvislosti vyznívá poukaz žalobce na to, že jeho manželka v rámci řízení o uložení povinnosti opustit území přece při svém výsledku dne 15. 10. 2022 uvedla, že případné žalobcovo odcestování může mít na jejich nezletilého syna významně negativní dopady. Především se s tímto vyjádřením žalobcovy manželky již vypořádaly jak správní orgány, tak správní soudy obou stupňů v rámci daného správního řízení, resp. soudního přezkumu rozhodnutí z něj vzešlého. Není v této souvislosti vůbec jasné, z jakého konkrétního důvodu se žalobce snad domnívá, že vyhodnocení této otázky na základě vyjádření jeho manželky před dvěma lety přinese jiné posouzení věci. Řízení o žádosti o nové stanovení doby k vycestování je institutem, v jehož rámci mají být posuzovány závažné důvody ve smyslu § 174a odst. 2 ZPC, nikoli znovu uplatňovány

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

argumenty již opakovaně vznesené a vypořádané jak správními orgány, tak soudy, aniž by přitom bylo tvrzeno, že se na podstatě věci cokoli změnilo. Nadto soud dodává, že tvrzení žalobcovy manželky o možných dopadech vycestování žalobce na psychiku jejich syna je pouze jejím tvrzením, opět ničím nepodloženým (jakkoli nepochybně žalobci nic nebránilo popř. toto své tvrzení i důkazně podložit), které nelze považovat za nic jiného než spekulaci, která je navíc nepochybně motivována snahou podpořit možnosti svého manžela setrvat na území ČR.

42. Soud pak zásadně nesouhlasí s tvrzením žalobce, podle něhož by vycestování žalobce mohlo celou rodinu uvrhnout do stavu hmotné nouze. Žalobce není ani v současné době oprávněn na území ČR pracovat. Nepřináší tak své rodině po ekonomické stránce vůbec nebo téměř nic. Fakt jeho vycestování by se tedy na ekonomické situaci jeho rodiny nemohl z povahy věci nijak projevit (a žalobce nepřináší žádná tvrzení ani důkazy, z nichž by plynulo cokoli jiného).
43. To, že žalobce nemá v zemi původu srovnatelné rodinné, sociální a ekonomické zázemí, jaké má v ČR, není nijak podstatné v řízení o jeho žádosti o nové stanovení doby vycestování. Rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR není žádným způsobem podmíněno tím, aby měl dotýčný cizinec v zemi svého původu zajištěno srovnatelné rodinné, sociální a ekonomické zázemí, jaké má v ČR. Tím méně to platí pro rozhodnutí o žádosti o nové stanovení doby vycestování. Nic takového zákon nepředpokládá, ani nevyžaduje. Ostatně nelze v této souvislosti přehlédnout, že žalobce měl již k dispozici poměrně dlouhou dobu, po kterou mohl pracovat na tom, aby si zajistil ve Vietnamu vhodné podmínky. Že tak neučinil, nelze klást k tíži správním orgánům.
44. Dále není soudu zřejmé, z čeho plyne názor žalobce, že jeho nezletilý syn dosahuje natolik nízkého (sic!) věku – 12 let, že není schopen fungovat v každodenním životě bez přítomnosti obou svých rodičů. Jak je patrné z minulosti žalobce, syn již byl nucen takto fungovat v době, kdy žalobce vykonával trest odnětí svobody z důvodu své trestné činnosti. Bylo tomu tak v letech 2017–2021, kdy žalobcovu synovi bylo pět až devět let. Pokud byl v důsledku závažné protiprávní činnosti svého otce jeho nezletilý syn nucen žít bez jeho přítomnosti v takto skutečně nízkém věku, nelze považovat za podložená tvrzení, že ve věku 12 a více let toho již schopen nebude. Žalobce tento rozpor nijak nevysvětluje, jeho tvrzení o tom, že od svého propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je plně pečujícím rodičem, bez něhož nemůže nezletilý syn „samostatně fungovat“, nejsou ničím podložena a ani v průběhu správního řízení nebyly tyto skutečnosti žalobcem ničím prokazovány a nevedly ani k negativnímu závěru při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o samotné povinnosti opustit území do soukromých a rodinných poměrů žalobce.
45. Soud dospěl k závěru, že správní orgány nijak nepochybily při hodnocení žalobcem tvrzených důvodů pro nové stanovení doby vycestování. Srozumitelně vysvětlily, z jakých důvodů dospěly k závěru, že třetí žalobcově žádosti již vyhovět nelze. Uvedly, že předchozí dvě vyhovění žalobcovým žádostem se opírala především o procesní opatrnost s ohledem na probíhající soudní přezkum samotného rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, který však již byl v mezidobí ukončen rozhodnutím NSS. Tím jasně vysvětlily, z jakého důvodu vydávají jiné rozhodnutí než o předchozích dvou žalobcových žádostech (a nijak neporušily žalobcovo legitimní očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, protože kladné vyhovění konkrétní žádosti za určité situace nevytváří legitimní očekávání, že i za jiné situace bude rozhodováno stejně). Současné správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vysvětlily, že ostatní žalobcem tvrzené důvody neshledávají dostatečnými pro vyhovění této žádosti. S odůvodněním těchto závěrů se soud ztotožňuje i po věcné stránce. Správní orgány mají pravdu, že samotná existence důvodu vypočteného v § 174a odst. 2 ZPC ještě automaticky neznamená, že žádosti musí být vyhověno. Platí to tedy i pro prokázanou dlouhodobost pobytu cizince na území ČR, stejně jako pro školní docházku nezletilého dítěte. Pokud by tyto důvody měly vést bez dalšího k vyhovění žádosti, nepodmiňoval by zákonodárce vyhovění takové žádosti tím, že správní orgány *shledají* důvody pro stanovení nové doby k vycestování (§ 50a odst. 3 věta třetí ZPC). Bylo by to ostatně protismyslné, neboť v takovém případě by bylo pro každého cizince velmi jednoduché vyhnout se realizaci byť tak mírného opatření, jakým je uložení povinnosti opustit území, prostě jen poukazem na délku svého pobytu na území či na školní docházku svých nezletilých dětí. Účelem institutu stanovení nové doby k vycestování dle § 50a odst. 3 věta třetí ZPC totiž je reakce na možné mimořádné okolnosti, které v konkrétním případě vytvářejí překážku realizace již pravomocně uložené povinnosti opustit v území v původně stanovené lhůtě. Kdyby však důvody uvedené v § 174a odst. 2 ZPC měly realizaci takového rozhodnutí bránit bez dalšího, jak tvrdí žalobce, musely by tyto důvody být stanoveny přímo jako překážka rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, neboť by vůbec nedávalo smysl takovou povinnost za daných podmínek ukládat. Pokud je pak uvaženo, že povinnost opustit území je fakticky nejmírnějším opatřením sloužícím k realizaci rozhodnutí státu o ukončení pobytu konkrétního cizince na jeho území (viz rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35), znamenala by takováto paušální aplikace důvodů obsažených v § 174a odst. 2 ZPC při jejich šíři prakticky nemožnost státu regulovat pobyt cizinců na svém území a zabezpečit veřejný zájem na tom, aby se určití cizinci za stanovených podmínek zkrátka na jeho území nezdržovali. Takový závěr by však byl naprosto nepřipustný a soud takovému výkladu relevantních právních norem nemůže přitakat. Správní orgány tedy správně dovodily, že k vyhovění žádosti je nutné nejen to, aby byla shledána existence důvodů ve smyslu § 174a odst. 2 ZPC, ale současně aby tyto důvody byly shledány závažnými. Právě v intencích tohoto závěru také správní orgány v posuzované věci postupovaly, když sice shledaly na straně žalobce důvody, které by § 174a odst. 2 ZPC odpovídaly, dospěly však k závěru, že nejde o důvody natolik závažné, aby založily potřebu nově stanovit dobu k vycestování. S tímto hodnocením věci se soud zcela ztotožňuje.

46. Nedůvodně žalobce správním orgánům vytýká, že pokud měly za to, že se jeho rodinná situace změnila, měly provést další dokazování. Nejenomže tu žalobce opět zcela přehlíží, že správní orgány naprosto srozumitelně uvedly, že jejich rozhodnutí je založeno na zcela jiné skutečnosti, než je změna jeho rodinné situace (a to na ukončení soudního přezkumu rozhodnutí o stanovení povinnosti opustit území), ale současně pomíjí to, že bylo především jeho povinností ve své žádosti tvrdit a prokazovat takové skutečnosti, které by správní orgány měly jako důvody pro stanovení nové doby k vycestování shledat. Věc totiž nestojí tak, že by cizincům v žalobcově postavení mělo stačit jen uvést obecná tvrzení bez jakýchkoli dokladů, čímž by byla aktivována jakási vyšetřovací povinnost správních orgánů vypátrat všechny poměry a souvislosti věci. Povinností správních orgánů v posuzované věci bylo posoudit podanou žádost, čemuž správní orgány plně dostály. Ostatně nelze přehlédnout, že ani v žalobě se žalobci nepodařilo konkrétně zformulovat žádnou okolnost, ke které by snad měly správní orgány přihlédnout nad rámec toho, co skutečně zjistily. Žalobce tak vytýká správním orgánům procesní pochybení, ale přitom sám neuvádí, co konkrétně kvůli tomuto domnělému pochybení nebylo zjištěno.

47. Tento žalobní bod proto soud nepovažuje za důvodný.
48. Soud se dále zabýval žalobním bodem, podle něhož správní orgány pochybily při posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce. K tomu soud předesílá, že v posuzované věci bylo správním orgánem rozhodnuto o zastavení řízení o žádosti o nové stanovení doby k vycestování. Jedná se tu tedy o rozhodnutí procesní. To přitom zásadně nevytváří prostor pro samostatné posuzování přiměřenosti svých dopadů, neboť žádost není meritorně posuzována a správní orgán nemá v dané situaci jinou možnost než řízení zastavit (srov. analogicky rozsudky NSS ze dne 11. 5. 2021, č. j. 8 Azs 37/2021 81, a ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, či ze dne 12. 5. 2022, č. j. 8 Azs 38/2020-69). V poměrech řízení o žádosti o nové stanovení doby vycestování lze přitom dospět k závěru, že okolnosti, v nichž by tkvěla případná nepřiměřenost dopadů negativního rozhodnutí o této žádosti, by musely nezbytně vést k vyhovění takové žádosti. Sotva si totiž lze představit situaci, v níž by bylo možno logicky koherentně uzavřít, že v ní sice nejsou závažné důvody ve smyslu § 174a odst. 2 ZPC, ale současně je negativní rozhodnutí o žádosti o nové stanovení doby k vycestování nepřiměřené z hlediska svých dopadů do soukromých a rodinných poměrů daného cizince. Pokud tedy správní orgány v posuzované věci, v níž se notabene žalobcova žádost o opírala především o jeho rodinné poměry, dospěly k závěru, že nejde o závažné důvody vedoucí k novému stanovení doby k vycestování, tím samým je zřejmé, že nejde ani o rozhodnutí s nepřiměřenými dopady do soukromých a rodinných poměrů žalobce.
49. Jak už soud navíc uvedl výše, v posuzované věci byla již přiměřenost dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života posouzena ve vztahu k rozhodnutí o uložení samotné povinnosti opustit území, přičemž toto rozhodnutí obstálo i v soudním přezkumu. Stalo se tak navíc relativně nedávno (v roce 2023) a žalobce nadto ani netvrdí, že by v jeho soukromých a rodinných poměrech od té doby došlo k jakékoli změně, stejně jako žádnou takovou změnu neshledaly ani správní orgány. Ve věci tedy není ani žádný podklad pro domněnku, že by případné posouzení přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí mohlo přinést jiný výsledek, než výsledek dosažený v řízení o uložení povinnosti opustit území.
50. Za pravdu je ostatně třeba dát správním orgánům i v tom, že v řízení o žádosti o nové stanovení doby k vycestování rozhodují jen o lhůtě k realizaci povinnosti, jejíž uložení samotné je podmíněno posouzením přiměřenosti jejích dopadů (rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29), a proto nedává dobrý smysl zabývat se znovu i přiměřeností dopadů takového rozhodnutí. Požadavek žalobce by vedl jen k zacyklení neustálého posuzování týchž skutečností stále dokola bez zjevného efektu. Zásah do žalobcových soukromých a rodinných poměrů, který může způsobit jeho vycestování, je totiž spojen právě se samotnou realizací povinnosti opustit území (o kterou v posuzované věci vůbec nešlo), nikoli však se lhůtou k tomuto vycestování (o kterou v nyní posuzované věci naopak šlo). Stanovená lhůta k vycestování slouží primárně k obstarání nezbytných záležitostí na území ČR, nikoli k účelovému protrahování splnění samotné povinnosti opustit území, tím méně k faktické obstrukci a zabránění její realizace úplně.
51. Ke konkrétním žalobcovým námitkám je nutno uvést, že skutečnost, že žalobci byla uložena povinnost (krátkodobého) vycestování, která však v souvislosti s jeho trestní minulostí může znamenat, že po určitou dobu nebude moci získat povolení k pobytu dlouhodobého charakteru, byla známa už v době vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. Nejde o novou skutečnost, která by bezprostředně souvisela s potřebou nového stanovení doby vycestování. Nemůže proto jít ani o skutečnost, která by mohla zapříčinit

nepriměřenost jeho dopadů. Žalovaná ostatně v napadeném rozhodnutí žalobci přdestřela možnost, jak si i za této obtížné situace způsobené však výlučně žalobcovou trestnou činností může žalobce zajistit možnost cestovat na území ČR, a to prostřednictvím víza k pobytu do 90 dnů.

52. Soud proto uzavřel, že ani tento žalobní bod není důvodný.
53. Konečně se soud zabýval posledním žalobním bodem. Podle něj správní orgány v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte dostatečně nezohlednily nejlepší zájem nezletilého syna žalobce.
54. Soud s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, podle něhož je třeba rozlišovat různé druhy řízení, jejichž výsledek může mít dopad na péči o dítě, konstatuje, že v tomto typu řízení je nejlepší zájem dítěte je jedním ze zájmů, který v něm má být vyvažován. Nejde o řízení, z něhož vzešlé rozhodnutí by přímo či alespoň nepřímo, nutně a nepominutelně zasahovalo do právního postavení dítěte. Jakkoli je tedy nutné nejlepší zájem dítěte považovat za středobod úvah správních orgánů (i soudu), nejde o zájem, který by měl pomyslnou automatickou přednost před vším, jmenovitě před konkurujícím veřejným zájmem na tom, aby se v ČR zdržovali jen cizinci s platným povolením k pobytu, resp. veřejným zájmem na realizaci již pravomocně uložených povinností v souvislosti s regulací pobytu cizinců na území ČR (notabene těch, přiměřenost jejichž dopadů ve smyslu § 174a ZPC již byla posouzena).
55. Podotknout, je možno, že v případě uložení povinnosti opustit území států EU zákonodárce presumuje přiměřenost zásahu, což nutně musí platit i pro rozhodnutí o žádosti o nové stanovení doby k vycestování. Jak už bylo řečeno, rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR a jeho dopady do soukromého a rodinného života cizince jsou tedy obecně vzato velmi mírné.
56. Bylo tedy na žalobci, aby v souladu s výslovnou úpravou § 174a odst. 1 druhé věty zákona o pobytu cizinců uvedl konkrétní okolnosti svého rodinného života a navrhl k nim provedení konkrétních důkazů. Toto ustanovení se týká i cizinců s nezletilými dětmi (srov. odst. 28–30 rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 6. 2024, č. j. 35 A 6/2024-75).
57. Žalobce to však neučinil, neboť jak ve své žádosti, tak v podaném odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně se omezil jen na obecná a ničím nepodložená tvrzení, podle nichž bylo povinností správního orgánu, aby vymezil faktické a právní důsledky svého rozhodnutí na výchovu a výživu jeho syna. Totéž platí pro podanou žalobu. Jinak řečeno, žalobce se tak i v tomto směru pokouší přenést své procesní povinnosti (a z nich vycházející břemena) na správní orgány, jako by to snad byla jejich, a ne žalobcova povinnost, konkrétně tvrdit a prokazovat případné negativní dopady jejich rozhodnutí na žalobcova syna.
58. Ani v této žalobní námitce soud neshledal žádnou konkrétní argumentaci týkající se těchto tvrzených dopadů. Správním orgánům je vytýkáno, že měly postupovat určitým způsobem, ale není vymezeno, co tak měly zjistit, ale nezjistily.
59. Takové argumentaci však soud nemůže přisvědčit. Ani ona tak není důvodná.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

60. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaná, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaná je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury NSS nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem její běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaná v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložila. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 5. února 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce